

POW

PROTECTOURWINTERS.FI

Polku talvien pelastamiseen

- VAIKUTA POLITIIKKAAN**
Jotta talvet voidaan pelastaa, koko yhteiskuntaa täytyy muuttaa. Käytä äänioikeuttasi ja äänestä vain ehdokkaita, jotka pitävät ympäristömme puolta. Kerro, että he menettävät äänesi, elleivät aja riittävän kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa.
- OLE ÄÄNESSÄ**
Puhu ilmastomuutoksesta ystävillesi, perheellesi ja työtovereillesi sekä sosiaalisen median verkostoissasi. Ilmastoaktivismia ei ole ilman aktiiveja.
- OPISKELE**
Lue ilmastomuutoksesta netistä, kirjoista sekä luotettavista tiedotusvälineistä ja kerro oppimastasi muille.
- ELÄ YKSINKERTAISEMMIN**
Vähennä kulutustasi, älä osta mitään turhaa, käytä tavaroita uudelleen ja pidempään sekä kierrätä se mitä et enää tarvitse.
- SYÖ ILMASTOYSTÄVÄLLISESTI**
Syö kasvispainotteisesti ja vältä eläinperäisiä tuotteita, älä heitä ruokaa roskeen ja suosi vastuullisesti tuotettuja elintarvikkeita.
- MATKUSTA FIKSUMMIN**
Matkusta lähelle, suosi joukkoliikennettä, valitse juna lentämisen sijaan ja jos lennät ole kohteessa kerralla pidempään.
- ÄÄNESTÄ LOMPAKOLLASI**
Suosi yrityksiä, joiden tuotteet ja toimintatavat ovat ympäristöystävällisiä ja joille ympäristöstä huolehtiminen on etusijalla.

Noora Vihervaara: Kestävästi Ylläkselle – lomailuun liittyvistä valinnoista helpompia kuin koskaan ennen

Kirjoittaja on Protect Our Winters Finland Ry:n toiminnanjohtaja ja talvista elantonsa lähes koko elämänsä saanut ilmastoaktivisti.

Tästä kirjoituksesta alkaa ilmastojärjestö Protect Our Wintersin yhteistyö Kuukkel-lehden kanssa. Se tekee meidät lumisten talvien puolestapuhujat erittäin iloisiksi! Tuomme kevään aikana Kuukkelin sivuille POWin lähettiläiden, jäsenten ja asiantuntijoiden näkemyksiä ja esimerkkejä siitä, miten sekä yksilö että yhteiskunta voi hillitä ilmastokriisiä.

Me POWissa teemme töitä sen eteen, että saisimme tulevaisuudessakin iloita pulkkamäestä lasten kanssa, hiihtää lähimmälle laavulle lämmittelemään ja yksinkertaisesti nauttia lumisista talvista.

Emme kuitenkaan tee työtämme yksin. Tarvitsemme ilmastotyöhön mukaan niin yksilöitä, yrityksiä, yhteisöjä, päättäjiä kuin myös medioita, kuten Kuukkel, joka tarjosi meille mahdollisuutta kertoa POWin äänellä erilaisia tapoja pelastaa tulevaisuuden talvet.

Tarvitsemme mukaan myös matkailutoimijoita, kuten Visit Ylläs, jonka kanssa viestimme yhdessä kestävämmistä tavoista harrastaa ja lomailla. Visit Ylläksen kanssa olemme luoneet Kestävästi Ylläkselle -oppaan, jonka tavoitteena on tehdä kestävään

lomailuun liittyvistä valinnoista helpompia kuin koskaan ennen.

Kestävää matkailua tukevalle matkaoppaalle on kysyntää, sillä käynnissä olevan kyselymme mukaan Ylläksen alueen matkailijoista lähes 95 prosentille on tärkeää, että “matkailuyritys tai hiihtokeskus aktivoi ja auttaa asiakkaita tekemään kestävien valintojen tekemisestä helpompaa”.

Meitä huolestuneita talven ystäviä on paljon. Ylen kyselyn mukaan jopa 80 prosenttia suomalaisista on huolestuneita ilmastomuutoksesta. Jokainen näistä huolestuneista suomalaisista voi tehdä osansa ja löytää mitä moninaisempia tapoja vaikuttaa ilmastokriisiin hillintään.

Meistä jokainen vaikuttaa omassa elämässään niin työn kuin harrastustenkin kautta erilaisissa verkostoissa. Me ihmiset olemme kestävästi muutoksen alullepanijoina, ja kaikkia meistä tarvitaan nyt ja tulevaisuudessa puolustamaan rakkaita talviamme.

Olitpa sitten vasta astumassa lähemmäs luontoa kunnioittavaa elämäntapaa, tai jo kokenempi ilmastoasioiden puolestapuhuja, toivomme, että luet ja pohdit ajatuksiamme avoimin mielin. Ylläksen talvet ovat suojelemisen arvoisia meille jokaiselle!

Hyppää siis mukaan matkalle!

Noora Vihervaara

Äkäslompololainen Keijo Taskinen on riistabiologi, joka kirjoittaa, valokuvaa ja pyrkii katselemaan maailmaa eläinten, toislajisten ystäviemme, silmin. Hetkiä Keijon matkassa -sarja ilmestyy kevään jokaisessa Kuukkelissa.

Unelmien lintuyhtye

Ylläs Jazz Blues -festivaalien innoittamana päädyin muistelemaan hienompia hetkiäni linnunääniä äärellä. Runsaudenpu-lahan siinä tuli äkkiä eteen. No, tällainen yhtye syntyi tällä kertaa:

Rytmittäjä

Uppuroin vihoviimeisillä lumilla Lainiojokivarteen kameraa ulkoiluttamaan. Pyhäjärven ylityksessä oli haasteensa; pitkillä metsäsuksilla pääsin kuitenkin rantasulien yli. Perillä asetuin saajon syliin odottamaan yöttömän yön antimia.

Aamukolmelta läheiseltä rimmiköltä kuului kummia: ikään kuin kaviot kopsuisivat puusillalla... Laukkaava hevonen, jänkäkurppa!

Kuvia en saanut, mutta jänkämöhökän naapurina kelpasi tuijotella tuntureita.

Toitottaja

Neljän miehen porukkamme oli hiihtänyt kymmenen päivää Enontekiön erämaassa **Yrjö Kokon** jäljillä. Toukokuinen retkemme oli sujunut muuten mainiosti, mutta valkolintuja emme olleet löytäneet.

Hartaina pystytimme teltan samalle tievalle, jolta Kokko kuvasi Hannaa ja Marskia, pesivää joutsenparia, 70-vuotta aikaisemmin.

Tapahtui ihme! – Gkuu, gu gu guu... Valkoista vilkkui kaukaisuudessa! Joukhaisia! Kesän airueiden trumpetit toitottivat elämänriemua jokilaakson väelle.

Nauroimme, halailimme.

Rupatteliija

Kuulaana syyspäivänä istuskelin seku vain korkealla törmällä elämää ihmettelemässä. Kuerjoki kohisi allani. Yhtäkkiä vierestäni kuului kahahdus: kuukkelihan se siihen lehahti.

Siipeilijä tuli iholle; katsoa tillitti, alkoi viserrellä niitä ja näitä. Seuran kipeä vissiin. Meikä vastaamaan vienosti vihellellen.

Siinä sitä sitten tultiin tutuiksi ja vaihdettiin kuulumiset. Kuukkel ja mies, konkareita kummatkin.

Mylvijä

Meloin Kukaslompolosta Äkässaivon kodalle yöksi. Elokuinen ilta tyyntyi ja viileni. Vesi höyrysi. Heinäsorsa ronkkui kortteikossa.

Saivolla säikähdin: sakean usvan keskeltä kuului selkäpiitä karmivia, valittavia huutoja ja ulvaisuja. – EAAAAH EAOH EAAAAOH!

Äänet kaikuivat kallioista, kunnes hiljalleen kuolivat. Tuli hii-renhiljaista. Ensimmäiset tähtilamput syttyivät. Veteen piirretty vana paljasti kaakkurin uivan edelläni vastavirtaan.

Kaipasin yhtyeeseeni anarkiaa, alkukantaisuutta ja voimaa. Niitä totisesti sain, sillä kaakkuri, linnuistamme äänekkäin, voi mylviä ja kaklattaa yli 90 desibelin voimalla!

Solisti

Tulin ensimmäistä kertaa Ylläkselle 2.6.1998. Lähdin kävelemään Varkaankurun kautta Kellostapolille. Matkanteko oli työlästä, sillä lunta oli paikoitellen puolireiteen.

Metsänrajalla ympärilleni lehahti lintuparvi. Alkoi kilpalaulanta vailla vertaa: melodisia, kirkkaina soivia; kovia ja kitiseviä ääniä. Viheltelyä, tiukujen helinää, porokellon kilkatusta. Välillä yksi innostui matkimaan punakylkirastasta, toinen liroa, kolmas kapustarintaa.

Sinirinta, Lapin satakieli, on uskomaton virtuoosi!

Olisi huimaa kuulla koko yhtyettä livenä. Vaikeaa, mutta ei mahdotonta: trio-keikalla olen jo ollut (jänkäkurppa, laulujout-sen ja sinirinta).

P.S. Jos aihe kiinnostaa, ota ihmeessä kuunteluun Nils-Aslak Valkeapään lintusinfonia Goase dušše.

Markiisin matkassa, osa 1

Ko **Satu** lupas palstatillaa minun kirjoituksile tänäki kevväinä, niin mie jatkan siitä, mihin viimi kevväinä jäin. Eli mie pysyn samassa teemassa ja muistelen Äkäslompolon ja Ylläksen matkailun kehitystä omittien elämänvaiheitteni kautta. Eli omia elämänvaiheita matkailun kautta, mitevvain, net ko liittyvät melko saumattomasti yhteen.

Kevvään 2022 viimisessä kirjoituksessa mie kerroin siitä, ko met parikymppiset serkukset, **Kauno Kaulanen**, **Voitto Friman**, **Jorma Friman** ja mie, perustimma Markiisi-nimisen tansiorkesterin, ja sen parista ensimmäisestä keikasta Riemuliiterissä.

Joku voipii kysyä, että miksi mie jostaki orkesterista kirjoitan, ko pääotsikko on Mie ja matkailu. No, jos ei olis matkailua, ei olis Riemuliiteriä eikä Äkä-Hotellia. Eikä sillon olis ollu Markiisiakhaan.

Sitte asihaan. Juhanuspäivän illaksi 1974 met raahasimma kampheet ensimmäistä kertaa Äkä-Hotehliin, jonne **Liisa Huhanantti** oli meät pestanu.

Näilä ensimmäisilä keikoila yleisö koostu pääasiassa sukulaisista ja muista paikkakuntalaisista eli kolarilaisista, muoniolaisista ja kittiläläisistä, vaikka oli sielä varhmaan joku kauempaaki tullu.

Heinäkuussa met reenasi-

ma Riemuliiterissä ja soitima sielä yhen keikanki. Ohjelmisto karttu pikku hiljaa.

Elokuussa oli vuorossa meän ensimmäinen kuukausi-sopimus. Paikkana oli Kolarin Ylläsjokisuula sijatteva Ylläs-Motelli. Sen omistajan, **Met-sävainion Simon**, mie lasken kuuluvaksi Tunturi-Lapin matkailun uranuurtajiin **Yliniemen Arvon** ja **Raudas-virran Jorman** kansa. Heistä mie kansa kerron myöhemin.

Sillä ensimmäiselä kuukausi-keikala met soitima kuutena iltana viikossa iltakaheksasta aamukahteen. Ko valo-merkki tuli puoli kahelta ja tauvvot olit varttitunnin pitusia, varsinaista soittoaikaa jäi

neljä ja puoli tuntia. Siksi met jouvvuima vieläki soitthaan monet kappalheet kahtheen kerthaan. Palkka oli 60 markkaa miehheen illalta.

Ko soittovehkkeet olit motellilla, met emmä pääsheet kunnola harjottelhenkhaan, ainakhaan normaalisti.

Juicen Marilyninki met reenasiimma matkoila, jokka tehthiin ylheensä Voiton Toyota Carinalla. Kaikki olit tykönänsä kuunelheet kappaletta ja sitte vain sovithiin, miten soitethaan. Ihan hyvin se meni jo ensimmäiselä kerralla, jonka tosin taisima jättää loppuilthaan, ko kuulijat aloit olheen jo isomassa sievässä.

Kirjailija ja toimittaja Kari Kaulanen on syntyjään Äkäslompolosta. Hänen käsialaansa ovat muun muassa Kuuramäki-trilogia ja Riemuliiterin historiikki. Kaulanen on myös yksi Kuukkelin aikaisemmista omistajista ja päätoimittajista. Mie ja matkailu -sarja ilmestyy jokaisessa kevään Kuukkelissa.